

Поштовани читаоци ових редова, ученици и запослени у Гимназији, родитељи ученика и драги гости.

Ево још једног празника који смо желели да уприличимо другачије, славски свечано, али смо, због свима познатих околности, приморани да га обележимо на овај начин.

Па иако због тога осећамо извесну жал, има много више разлога да, и овог пута, будемо поносни.

Данашњи дан времешна је тековина српске историје и традиције. Још од 2. јануара 1840. године, одлуком Совјета Књажества Српског и Указом Попечитељства просвештенија, Свети Сава је проглашен за заштитника свих школа у Србији. Од тада, па наредних стотину година, прослављан је као школска слава, са прекидом од 1940. до 1990. године, након чега се поново наставља са традицијом.

Сувишно би било запитати се о разлозима такве дуговечности, као што би било сувишно поставити исто питање о разлозима непрекидног, осмовековног трајања Хиландара. И не морамо се запитати, али да се, ипак, поново подсетимо. Шта је то уткано у светосавље што га чини источником наших живота? Зашто му се с љубављу, вером и надом, жељни просвећености и продуктивности, као источнику окрећемо?

Вредности о којима овде говоримо, присутне су од самог почетка Савиног блиставог пута. Његова потреба за вишим знањем и упорност у томе, његова племенитост у намерама и одлукама, његова визија слободе, самосталности и напретка сопственог народа, светли су путокази и на нашем путу. Његова вредност се, такође, огледа и у страху његових непријатеља, и то у страху од духовне снаге коју Свети Сава улива стаду које је за живота архиепископском промишљу водио. И ту је можда највидљивија супротност између безначајности тренутка и постојаности традиције. Јер нити је бесомучним чином спаљивања моштију, нити је спорадичним брисањем историје, нарушена величина Савиног лика. И без намере да прогласимо сличним овај трогодишњи, али ипак тренутак у времену, сматраћемо га пролазним и утолико мање важним. А оно што је важно и непролазно, то је снага светосавља и свега што оно представља. У то име подсетимо се и давне 1839. године када је први пут, у Сегедину, отпевана Химна Светом Сави, и 1865. године када је први пут прослављен Савиндан у нашој Гимназији. Данас, након толико времена, шта друго него да будемо поносни што смо део те традиције и да поново ускликнемо с љубављу нашем највећем светитељу. Нека нам је свима срећан Савиндан!